

คุณแม่เล่าให้ฟังว่าผู้เขียนเกิดในวันตรุษจีน เป็นวันที่เขาจุดประทัดดังสนั่นกันไปทั่วพระนคร คุณแม่ไม่สามารถคลอດผู้เขียนได้ตามปกติ หมอต้องผ่าท้องคุณแม่เพื่อนำผู้เขียนออกมา หลังจากออกจากโรงพยาบาลก็มาพักอาศัยที่บ้านคุณตา (โรงแรมเวียงใต้ ในปัจจุบัน) ไม่ทราบว่ายู่ที่นั่นนานเท่าใด หลังจากนั้นคุณแม่พอย้ายไปประจำที่จังหวัดน่าน เป็นช่วงปลายสงครามโลกครั้งที่สอง หรือเพิ่งเลิกสงครามใหม่ๆไม่แน่ใจ ผู้เขียนไม่ยอมดื่มนมจากคุณแม่ และนมกระป๋องราคาแพงถามหาซื้อไม่ได้ ผู้เขียนจึงต้องดื่มน้ำข้าวแทนนม

เริ่มจำความได้เมื่อเข้าโรงเรียนอนุบาลปริญาทิพย์ โรงเรียนใกล้บ้าน ในขอยางน้ำ อยู่ได้ปีเดียวก็ย้ายไปอยู่อนุบาลละอออุทิศ หลังจบอนุบาลสอง จะขึ้นชั้นประถมหนึ่งที่โรงเรียนโยนออฟอาร์ต (โรงเรียนคริสตียูติคกับโรงเรียนเซ็นต์ฟรัง) แต่โรงเรียนอ้างว่าผู้เขียนมีฐานความรู้อ่อนมากเนื่องจากที่อนุบาลละอออุทิศไม่ได้เน้นเรื่องการให้ความรู้ จึงให้ผู้เขียนไปเรียนอนุบาลอีกปีที่โรงเรียนพันธศึกษา ซึ่งเป็นโรงเรียนในเครือเดียวกับโยนออฟอาร์ต ผู้เขียนและน้องอีก ๓ คนเรียนชั้นประถมที่โรงเรียนโยนออฟอาร์ต ชั้นสูงสุดสำหรับผู้ชายคือ ป.๗ ส่วนผู้หญิงต่อได้ถึงชั้น ม.๓ ผู้เขียนและน้องชายเรียนต่อ ม.๑ ที่โรงเรียนวัดบวรนิเวศ ส่วนน้องสาว ๒ คนเรียนที่โยนออฟอาร์ตจนถึง ม.๓ หลังจากนั้นก็ออกไปต่อมัธยมปลายที่โรงเรียนสาธิตน้ำผึ้ง

ที่โรงเรียนโยนออฟอาร์ต แต่ละชั้นแบ่งออกเป็น ๔ ห้องเรียน ห้อง ก. และห้อง ง. เป็นห้องเรียนของนักเรียนหญิงล้วน ห้อง ข. เป็นห้องเรียนของนักเรียนชายล้วน ห้อง ค. เป็นห้องเรียนปนระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ผู้เขียนอยู่ห้อง ข. ตั้งแต่ชั้น ป.๑ ถึง ป.๗ ผู้เขียนอยู่ในกลุ่มของนักเรียนเรียนร้อยตั้งใจเรียน เพื่อนๆส่วนมากจะเรียนเก่งได้คะแนนดี ส่วนผู้เขียนเองเรียนอยู่ในระดับกลาง พวกเรียนเก่งเรียนพิเศษกับคุณครูหลังเลิกเรียนทุกวัน ส่วนผู้เขียนไม่ได้เรียนพิเศษ จบชั้นประถม ๗ เพื่อนๆทุกคนรวมทั้งผู้เขียนไปสอบเข้าโรงเรียนเซ็นต์คาเบียล เพื่อนๆในกลุ่มเรียนเก่งสอบเข้าได้ทั้งหมด ผู้เขียนสอบไม่ติด แต่เนื่องจากคุณแม่เป็นแม่ชีคริสตศัตสูงของประเทศไทยสามารถฝากให้ได้แต่ผู้เขียนจะต้องหันไปนับถือศาสนาคริสต์ และคุณพ่อต้องบริจาคเงินจำนวนหนึ่ง ผู้เขียนตัดสินใจเลือกเรียนต่อที่โรงเรียนวัดบวรนิเวศ ซึ่งคุณพ่อเป็นกรรมการศิษย์เก่า และเป็นเพื่อนสนิทกับอาจารย์ใหญ่ ไปสอบคัดเลือกตามปกติปรากฏว่าไม่ติด จึงต้องอาศัยโควตาของอาจารย์ใหญ่จึงได้เข้าเรียนที่โรงเรียนวัดบวรนิเวศ โดยได้อยู่ห้องท้ายสุด ซึ่งเป็นห้องเด็กฝากทั้งหมด

เรียนชั้น ม.๑/๗ คุณครูประจำชั้น ชื่อคุณครูสมพล และคุณครูฝึกสอนซึ่งเป็นผู้หญิงแต่ผู้เขียนจำชื่อไม่ได้ ทั้งสองท่านสอนเก่งสร้างแรงบันดาลใจให้ผู้เขียนตั้งใจเรียน สอบได้ที่ ๒ คะแนน ๘๗% ทำให้ได้เลื่อนชั้นไปเรียน ม.๑/๒ ทั้งๆที่เป็นนักกีฬาฟุตบอล และนักวิ่งของโรงเรียน การเรียนในชั้น ม.๑ และ ม.๒ อยู่ในช่วงแค่สอบผ่าน ครูที่สอนไม่ทำให้เกิดแรงจูงใจเหมือนคุณครูในชั้น ม.๑ คะแนนสอบอยู่ประมาณ ๖๐% อย่างไรก็ตามเมื่อขึ้น ม.๓ ผู้เขียนเลือกเรียนสายวิทยาศาสตร์ ปีนี้ได้เป็นหัวหน้าทีมฟุตบอล และเริ่มจีบผู้หญิง ไม่พอใจครูหลายคนทำให้ไม่เข้าเรียนหลายวิชา ในที่สุดทำให้สอบตก ต้องซ้ำชั้น ม.๓/๔ เพื่อนๆพากันไปเรียนชั้น ม.๓/๕ ส่วนผู้เขียนต้องเรียนร่วมกับนักเรียนใหม่ที่มาจากโรงเรียนอื่น และเพื่อนรุ่นน้อง อย่างไรก็ตามปีที่สองนี้ผู้เขียนมีความมั่นใจว่าสอบผ่าน คุณพ่อเป็นห่วงสอบถามว่าแน่ใจแค่ไหน ถ้าไม่แน่ใจจะได้ไปฝากอาจารย์ใหญ่ให้ช่วยเพราะถ้าปีนี้สอบตกอีกจะต้องออกจากโรงเรียน หหมดโอกาสเรียนต่อ ผู้เขียนตอบคุณพ่ออย่างแน่ใจหลังการสอบ คาดว่าจะได้คะแนนมากกว่า ๖๐ % แต่เมื่อผลสอบออกมาปรากฏว่าผู้เขียนสอบตก ได้คะแนน ๔๙.๕๕ % ผู้เขียนได้เช็คผลสอบในแต่ละวิชา จึงทราบว่ามิครูถึง ๔ คน ๔ วิชาที่ให้คะแนนผู้เขียนตก เนื่องจากวิชาเหล่านั้น ผู้เขียนเข้าใจดีและทำได้ ผู้เขียนทราบสาเหตุของครู ๒ คนที่ให้คะแนนผู้เขียนตก เนื่องจากมีสาเหตุความเป็นมา คนแรก เป็นครูสอนเคมี ครูคนนี้ได้นำน้องชายมาเข้าเรียนที่โรงเรียนวัดบวรนิเวศในชั้น ม.๓/๔ เป็นนักเรียนเกเร เคยขกผู้เขียนในห้องเรียนขณะครูกำลังสอนผู้เขียนนั่งหน้าแถวที่สอง เขาเข้ามาจากข้างหลังและขกที่ศีรษะของผู้เขียน เมื่อผู้เขียนตั้งตัวได้จึงเตะสวนออกไป แต่โดนครูที่กำลังเข้ามาแยก ไม่มีอะไรเกิดขึ้นน้องชายครูไม่ถูกทำโทษใดๆทั้งสิ้น แต่น้องชายครูเรียนไม่เป็นสุข ต้องพักอาวูตติตติวมาโรงเรียนเพราะกลัวผู้เขียนและเพื่อนๆจะเอาคืน ผมได้ห้ามเพื่อนๆไม่ให้ทำอะไร ถ้าผู้เขียนสอบผ่าน และยังเรียนอยู่น้องชายครูก็ต้องอยู่อย่างไม่เป็นสุข ส่วนครูอีกคนเป็นครูที่ผู้เขียนไม่ชอบ ท่านสอนวิชาชีวได้ดี แต่สอนวิชาเคมีไม่ได้เรื่อง สั่งซื้อหนังสือของอาจารย์ "ก" แต่ไปเอาหนังสือของอาจารย์ "ข" มาสอน และให้นักเรียนจดตามที่ครูอ่านในหนังสือ ผู้เขียนได้ไปซื้อหนังสืออาจารย์ขอมานาน จึงไม่ได้จดตามที่ครูอ่านในหนังสือ ทำให้ครูโกรธ และต่อว่าที่ผู้เขียนไม่จด ผู้เขียนอ้างว่ามีหนังสือแล้วไม่จำเป็นต้องจดเพราะลายมือไม่สวยอ่านไม่ออก ทำให้ครูไม่พอใจ

และมีอยู่วันหนึ่งที่ครู ทำโจทย์บนกระดาน โดยปิดหนังสือ และครูลืมจึงเขียนต่อไม่ได้ ผู้เขียนได้บอกสิ่งที่ครูขาดตามหนังสือ ครูโกรธหาว่าผู้เขียนอวดรู้ และไล่ผู้เขียนออกนอกห้องเรียน ไม่ต้องมาเรียนวิชานี้ ส่วนครูอีกสองท่านหาสาเหตุไม่ได้ว่าทำไมจึงแกล้งผู้เขียน ผู้เขียนเข้าไปขอคู่มือสอบวิชาที่ผู้เขียนทำได้แต่คะแนนไม่ผ่าน แต่ครูที่น้องชายมีปัญหากับผู้เขียนไม่ยอมให้ดูแถมพูดกวนว่าถ้าสอบได้จะให้ดู ตอนแรกผู้เขียนคิดว่าจะเอาเรื่องพาคุณพ่อไปพบอาจารย์ใหญ่ แต่นึกยังไม่ทันรบจึงไม่เอาเรื่อง

เหตุการณ์ดังกล่าวทำให้ชีวิตเปลี่ยนไปจากเดิมที่คิดว่าจะเข้ามหาวิทยาลัย คุณพ่อและญาติต่างต้องการให้ไปสอบเข้าพาณิชย์การ ผู้เขียนดูแล้วเมื่อจบออกมาก็ต้องเป็นเสมียนตัวเล็กๆ เงินเดือนน้อยไม่มีความโดดเด่นอะไร โชคดีที่ลุงเขยสามารถฝากให้เข้า วิทยาลัยวิทยานุกรณ์ เป็นโรงเรียนด้านวิชาชีพโดยตรง มีให้เลือก 2 หลักสูตร คือหลักสูตรธุรกิจการบิน และหลักสูตรโรงแรม ผู้เขียนเลือกเรียนหลักสูตรธุรกิจการบิน หลักสูตรเหล่านี้สอนเป็นภาษาอังกฤษ และเรียนตั้งแต่ ๑๖.๐๐-๒๐.๐๐ น. เนื่องจากครูผู้สอนเป็นพนักงานระดับสูงของสายการบินต่างๆ หลักสูตรนี้ค่าเรียนแพงและต้องไปเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มจากที่อื่นอีก คุณพ่อไม่มีเงินพอที่จะจ่ายค่าเล่าเรียนได้ แต่โชคดีที่มีลุงเขยที่เป็นผู้แนะนำหลักสูตรนี้ช่วยเป็นภาระค่าเล่าเรียนให้ ขึ้นปีสองก็ได้ทำงาน เพื่อเพิ่มทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ โดยทำงานเป็นพนักงานขายทัวร์ในโรงแรมให้กับนักท่องเที่ยวต่างชาติ จนจบการศึกษา บริษัทที่ทำงานเปิดแผนกขายตัวเครื่องบินและให้ผู้เขียนเป็นพนักงานคนแรกของแผนกนี้ โดยมีผู้บริหารจากสายการบินหลายแห่งเป็นที่เลี้ยงคอยให้ความช่วยเหลือ ผู้เขียนต้องเข้าไปทำงานเหมือนกับเป็นพนักงานของสายการบิน อยู่ถึง ๓ เดือนก่อนที่จะกลับมาทำงานที่บริษัท

(โปรดติดตามตอนต่อไป)